

BELEAM ZEGENT ISRAËL

DOOR P. JONGELING

Zijn blikken zwerven van het offerblok
Naar 't verre veld, waar tenten zich verheffen.
Daar rust het volk, dat rustloos verder trok.
Komt nu hun oordeel — zal de vloek hen treffen?

En schatten biedend, met steeds feller woorden
Port hem de vorst, de doodschrik op 't gelaat,
Vol vrees voor 't volk, dat ruw zijn rust verstoorde.
Zijn stokkend stemgeluid klinkt schor van haat.

Daar schokt de ziener en de dorre handen
Strekken zich wijzend naar de horizont.
Een schroeiend schuldbesef gaat in zijn boezem branden
Met huiv'eren van ontzetting spreekt zijn mond:

„Wee, wee mij, zoo ik vloekte, want Gods oogen
Zijn immer zegg'end naar dit volk gekeerd.
Geen vloek zal tegen Jakobs zaad vermogen —
Behoud uw schat, te lang door mij begeerd.”

Dan komt Gods adem door zijn ziel gevaren
Zijn woorden vloeien als een klare wel
Met oogen, die in verre tijden staren,
Heft hij zijn spreuk en zegent IsraëL.